

## Предплата.

За година, вкѣтъ из Държавата 1  
Турска Лира Златна. За 6 месеца по-  
дпопѣ Турска Лира. За година вкѣтъ отъ  
Държавата 6 бѣли меджидѣта. За 6 мѣ-  
сеца 3 бѣли меджидѣта

Настоятели отговарятъ за заплатата и  
зематъ на 15 едно, като събератъ отъ 5  
спомоществованія на горѣ, и на 10 едно,  
като събератъ отъ 10 на горѣ.

# НАПРЕДЪКЪ

ВЪСТНИКЪ ЗА НАРОДНЫ, ПОЛИТИЧЕСКИ И КНИЖЕВНЫ НОВИНЫ

Спомоществованіята почнуватъ отъ началото на всякой мѣсець.

Подписката на спомоществованіята става  
въ Цариградъ при П. Пайденкова  
Редактора и притежателя — Агопъ-Ханъ  
№ 14.

Статии и дописки за обществени и на-  
родни работи се вѣнчаватъ съ благодар-  
ности, но въ всякой случай трѣбва да сѣ сна-  
бдени съ необходимѣ подписи.

За чистотъ пазетѣта сѣ плаща по 2 гроша  
на редъ.

Исправяния за обнародване статии и  
дописки на зваѣ са не вращаѣ.

Отъ нѣкои мѣста ни  
пытатъ, приеми ли малки  
количества отъ стойностѣ  
на вѣстника ни да ни са вно-  
сятъ въ тембры.

Отговарямы, че приеми,  
за туй и всяка нова порѣч-  
ка за напредъ, понеже трѣб-  
ва непремѣнно да бѣде пред-  
платена, ако не е съдружена  
съ предплатата си, не ще  
бѣде прѣята отъ

Редакцията.

## Пакъ по слуховѣтъ за спогождене.

Ако е истина че ози чловѣкъ,  
който прѣдвѣжда що има да бѣде и  
който, пригответъ отъ всякъ стражъ,  
посрѣща събитията, отъ каквото е-  
стество и да бы были тѣ, върши ма-  
джъ и разумнѣ работъ, защото този  
чловѣкъ управлява самъ сръдотѣж-  
та точки на своѣтъ судьбинѣ въ са-  
мѣго себе; то не по малка истина е  
и това, че ози пѣкъ чловѣкъ, който  
не са ползува отъ урокътъ на мин-  
ащото, затвара очитъ си прѣдъ насто-  
ящото и не ще нито да знае за бѣ-  
дущето си, всинко каквото прѣдприе-  
ме той да извърши, върши го дудѣ-  
ки и безъ никакъ оправдѣнѣ цѣлъ,  
защото той пѣма самостѣпанѣ, не са  
надѣва на себе си, а са оставя да го  
удѣлѣтъ обстоятелствата и надѣждѣтъ  
си възлага на въшнѣтъ свѣтъ.

Това което може да са каже за е-  
динъ чловѣкъ, може най добръ да са  
каже и за едно общество или за е-  
динъ народъ. Съчатъ са читателѣтъ  
ни, безъ сумѣнѣ, че нѣй говоримъ  
това не за насъ си лично, а за на-  
шѣтъ народъ, за народѣтъ който носи  
името Българскѣй. Но какво е извър-  
шилъ или върши тозъ пѣколко-миліо-  
нитъ народъ? Его въпросъ, върху кой-  
то има много да са говори, но на кой-  
то нѣй по възможности вѣрно и кратко  
са наемамы днесъ да отговоримъ, и то,  
до колкого ни позволяватъ тѣснитъ  
колонѣ на нашѣтъ седмиченъ листъ.

Прѣди всинко нѣй сѣмъ дължны да  
кажемъ, че нѣщо сѣмъ до тамъ пози-  
тивнѣ, нѣщо пѣкъ отъ развитіето на  
Бо! зна каквы политически смелѣны  
работѣ имѣтъ нуджъ нашѣтъ сѣпарод-  
нитѣ. Нѣй ше са ограничимъ да ка-  
жемъ просто това, което въ послед-  
нитъ тѣзи години е извършилъ на-  
шѣтъ народъ, както и това което въ  
последнѣто туй вѣрѣе пѣткон между  
този народъ мѣркатъ да прѣдприемѣтъ  
че или сѣмъ го вече и прѣдприемѣтъ, за да  
видимъ гдѣ са намѣрѣны и маджъ и  
разумнѣ работѣ ли вършимъ всякога,  
или въ нѣкои отношенія нѣй и несовѣр-  
шенны работѣ прѣдприемамы и съдо-  
вателно не до толкѣтъ маджъ постав-  
ваны.

Прѣдприятіето, което прѣди пѣколко  
години произлѣзе изъ сръдѣтъ на на-  
шѣтъ неопытенъ тогава по доста из-  
мѣченъ отъ природното духовенство  
народъ, и което е прѣсно еще въ на-  
мѣтъ, и на нашѣтъ сѣпароднитѣ, сви-  
дѣтелствува, че нѣй знаемъ съ вѣр-  
но да мислимъ за бѣдущето си, че и  
нѣй са вѣдѣа вършенѣто на маджъ и  
разумнѣ работѣ. Рѣшеніето на много-  
шумнитъ българскѣй въпросъ и у-  
чрежденіето на българскѣтъ нашъ Ек-  
зархіѣ сѣмъ нанѣтъ дѣло маджъ, дѣ-  
ло разумно.

Но маджъ и разумно дѣло ли бы  
сторили нѣй, ако съ постиганіето на  
тѣзи си цѣли, съ крѣво дѣтѣго учре-  
жденіе на единъ Екзархіѣ, нѣй отвър-  
немъ отъ нѣй погѣдѣтъ си и ѣмъ о-  
ставимъ сама да са борѣ съ грознитъ

стихиѣ които отъ осѣмъ страни сѣмъ за-  
пѣли, готовы да ѣмъ срутиѣтъ и погѣ-  
лѣтъ, за голѣмъ нашъ жалостъ, безъ  
отъ вѣрѣе на прѣше да ѣмъ простѣрамы  
рѣжѣ помощи за закрѣпѣваніето ѣмъ на  
здрави основы?

Не, — слушамы нѣй да отговарятъ  
съ единъ гласъ нашѣтъ читателѣ, —  
не за маджъ и разумно дѣло бы мѣ-  
шѣло, не за такѣвъ бы са забѣлѣжи-  
ло въ страницѣтъ на народнитъ на-  
шѣ съвършеннѣ исторіѣ прѣдприятіе-  
то ни и сполуката да са освободимъ  
отъ нѣго на природното духовенство,  
ако нѣй поставимъ тѣй дѣтѣнскѣ и,  
омазѣнъ отъ побѣдѣтъ който въ тол-  
кѣтъ години сѣмъ борѣмъ издържѣ-  
мы, нѣй оставимъ и вѣдѣицѣтъ сѣмъ по  
епархіѣтъ и Екзархіѣтъ въ Цариградъ  
лишѣны отъ всякъ моралнѣ и мате-  
ріалнѣ поддѣржѣкъ, като сѣмъ увѣрѣнѣ  
че тѣ сѣмъ не сѣмъ въ положеніе да  
противостоятъ на хитрѣтъ покушенія  
за разоборваніето на това ни народно  
учрежденіе, придобѣго съ толкѣтъ  
жѣртѣ и въ разстоѣніето на много го-  
дини. За това и нѣй съ удоволствіе  
забѣлѣжѣмы готовностѣтъ, който по-  
казѣтъ нашѣтъ сѣпароднитѣ выжѣмъ  
когато са прѣдстави случай да са за-  
щитѣтъ народнитъ ни интересѣ въ  
церковно отношеніе и, едно просто  
само подвѣрѣваніе прѣдъ очитъ на на-  
шѣтъ народъ че бѣдствуватъ интере-  
ситъ му е доста да разбуди у него  
чувството на самостѣхранѣніето, што  
въ единъ мѣгъ да съсредоточи всин-  
кѣтъ си сѣмъ за защищѣваніето на тѣ-  
зи свои въ опасностѣ интересѣ.

Всичко това е утѣшително явленіе у  
нашѣтъ народъ и примѣръ за него и-  
мамы много, отъ които единъ е и сѣмъ  
дѣющитъ :  
Прочѣли сѣмъ безъ сумѣнѣе вече на-  
шѣтъ читателѣ прошеніето до Н. Бла-  
женство изъ Пловдивъ, което обнѣро-  
дувахмы въ последнѣ брой на ли-  
стѣтъ си, ще прочѣтѣтъ тѣ въ настоя-  
щѣ брой и онова отъ Сливенъ, както  
и въ научнѣ брой еще двѣ други,  
които на тоѣзи частъ прѣсѣхмы и които  
не ни оставя ни вѣрѣе ни мѣсто да  
обнародуваме въ настоящѣ. А какво  
друго са съгѣтѣда во всинкѣтъ тѣ  
прошенія или протестѣ, ако не че на-  
родѣтъ бди надъ своето учреждение  
и, при всинко че го е прѣмѣлъ и не по-  
върѣлъ управленіето му въ рѣцѣтъ до-  
стойнѣ да го опѣзѣтъ пѣпожѣнѣто,  
той не пѣнуца ни единъ случай да  
са не обидѣ, шомъ подочѣе че пѣщо  
са кове противъ единичното му туй и  
сѣмъ придобѣго учреждение?

Да, утѣшително явленіе е туй у  
нашѣтъ българскѣй народъ и нѣй,  
постарѣны да го кажемъ, съ удово-  
лствіе гѣдѣмы на него. Остава сега  
да видимъ до колко туй последнѣ о-  
бѣжданіе на речѣнитъ епархіѣ си пѣ-  
ма мѣстѣто, най вече въ днешнитъ  
обстоятелства, сръчъ до колко рас-  
прѣсѣжитъ за спогождене слухове  
сѣмъ основани на истинѣтъ и да ли туй  
движеніе не става за-лудо.

Когато облацѣтъ са натрупатъ на  
небето, когато свѣтъкавѣщата засѣпѣтъ  
и грѣмотѣвѣщата загърмѣтъ, казуватъ ма-  
джъ и разумнѣ людѣе, тогазъ чѣло-  
вѣкъ трѣбва да вѣрѣа, че ше са по-  
ви бурѣ, която твърѣа е възможна да  
са сѣмъ на неговѣтъ главѣ. И въ та-  
кова вѣрѣе, кой може да пѣлѣзе безъ  
дѣждѣбранъ и безъ по-якъ обучада  
пѣтѣва, а да не бѣде пригответъ да  
докача страховитѣтъ бурѣ спокойно?  
Да, това е така, и никѣй не може да  
утѣрѣи че нашѣтъ народѣтъ небо-  
еклонъ не е напушенъ; облацѣ са тру-  
патъ отъ всинкѣ страни, едно тѣтъж-  
тѣ са слуша пѣдалече и всинко прѣд-

вѣщава нашето блиско опрѣнастиѣване.  
Но отъ какво естество о! пушѣтъ,  
какѣвъ видъ сѣмъ натрупѣнитъ облацѣ,  
какѣвъ е гласѣтъ който на вѣка на  
работѣ за да прѣдваримъ опрѣнастиѣ-  
ваніето си? Его въпросъ, който до-  
брѣ трѣбѣше да проучѣтъ нашѣтъ сѣ-  
пароднитѣ, прѣди да обѣрѣятъ всин-  
кото си вниманіе прѣзъ Екзархіѣтъ.

И дѣтѣствително, неспоспѣната сѣро-  
машѣа у нашѣа народъ, всеразрушаю-  
щѣто разногласіе въ общинитъ ни,  
распадаѣніето на училищата и читал-  
ицѣта ни, пѣманѣето на шѣкѣтъ дис-  
циплинѣ въобще измежду народа ни,  
всичко това отъ единъ стражъ, и отъ  
другъ обирѣтъ, и безброитѣтъ пакос-  
ти отъ разны разудѣны дѣсторѣици,  
а при това и пѣзачитѣніето и на най  
малѣтъ на народѣтъ на правѣнитѣ  
отъ стражъ на доли и по-торѣи чи-  
новницѣ изъ областитъ, всинко това,  
казѣмы, не показѣа ли че нашето  
днешнѣ положеніе не е сѣмъ най за-  
виднитъ, при всинкѣтъ добры мѣрѣки  
който отеческото ни правѣтельство зе-  
ма за продѣрѣваніето въобще на по-  
ложеніето на своитъ безъ искѣночѣне  
подаѣнитѣ? А какво правѣтъ нѣй,  
каково вършимъ нѣй и тогазъ даже,  
когато видимъ че истѣто туй наше  
незавѣдно положеніе изъ дѣнь въ дѣнь  
са влошава и че тѣзи прѣдѣщаѣвана  
бурѣа отъ нещастіѣ не ше да са забѣ-  
ва да ни въ пропѣстъ заплѣче? Отъ  
другъ стражъ, нѣй не виждамы дру-  
гѣ опасностѣ днесъ за Екзархіѣтъ  
отъ това, дѣто, вѣдѣто да са старѣомъ  
да ѣмъ вънрѣнитъ и утѣрѣитѣ, сѣмъ  
то забѣлѣмъ съ пѣсѣкѣтъ си сѣмъ да  
са устроимъ вѣтрѣшно, (да наредимъ  
училищата си, да подновимъ читал-  
ицѣта си, да отвърлимъ отъ помежду  
си личнитъ каприци, страсти и взаим-  
ны гонѣніѣ), нѣй не шѣмъ нѣщо да  
знаемъ що са върши около насъ, не  
шѣмъ да разберѣмъ истинскѣто на на-  
рода си положеніе, нѣщо какво ни съ-  
вѣтѣватъ обстоятелствата, разсѣвѣлаѣ-  
ны отъ великодушнитъ намѣрѣния на  
правѣлолюбѣвы нашъ Монархъ; вѣдѣ-  
то това, казуѣмы, нѣй, само и само  
за да са не осѣждѣтъ въ бездѣтел-  
ностъ и непрозорливостъ, заѣмѣмы са,  
и то въ днешнѣто усилиѣ за народа  
ни положеніе, да изѣмѣдамы на сръ-  
дѣтъ прѣсны работѣ, новы заѣмѣлки.  
сѣмѣдѣны отъ оскѣнитъ на оскѣнѣ-  
лото и изгнѣло вече плашѣло — безу-  
сѣловнѣ спогождене между Екзар-  
хіѣтъ и Патриархіѣтъ.

Расправихмы нѣй въ единъ отъ прѣ-  
мѣнитъ броеѣ на листа си за туй  
прѣдполагано спогождене и доказахмы  
че такѣва пѣщо не сѣмѣствуѣа, но  
отъ прошеніята и протестѣтъ които  
не прѣставѣтъ да са несправѣтъ до  
Екзархіѣтъ и коиѣ отъ които са не-  
справѣтъ намъ за обнародѣване, нѣй  
видимъ, че тѣзи слухове сѣмъ дълбоко  
прѣработѣни въ сръдѣтъ на пѣтконъ  
епархіѣтъ ни, и тѣ не гѣбѣтъ ни ми-  
нута вѣрѣе да изсѣкажѣтъ и на самѣтъ  
Екзархіѣ и прѣзъ печѣта негово-  
даніето си. Както казуѣмы по-горѣ,  
нашѣтъ намѣрѣнѣ тука не е да осѣмъ-  
димъ тѣзи постѣпѣкъ на сѣпароднитѣ  
тѣ си, напротивъ нѣй нѣмъ захѣлѣмы  
и съ удоволствіе виждамы това у тѣхъ  
явленіе; некамы само да нѣмъ обѣнимъ,  
или по-добръ да повторимъ вѣратѣтъ ра-  
ботѣтъ, поне както ѣмъ нѣй знаемъ,  
за да можѣтъ и тѣ сами да разѣмъ-  
сѣятъ до колко страховѣтъ нѣмъ си пѣ-  
мѣтъ мѣстѣто.

Спогождене! Нищо по прѣятно за  
сѣмѣрѣнитъ отъ тѣзи дѣмъ, когато  
прѣлѣжѣ да стане то помежду двѣ  
въ борѣ за правѣто си страни, но тѣ  
станаѣа отѣратѣлна и дѣру неѣрѣ-

ниѣа за насъ Българитъ, спорѣдъ значе-  
ніето което нѣй сами ѣмъ дадохмы по-  
сѣтъ рѣшеніето на българскѣйтѣ въ-  
просъ и при опѣтаѣніята на Патриар-  
хіѣтъ да ни вѣка изѣново и почти  
безусѣловно въ маджѣтъ си. И при  
всичко това, както са вижда и отъ  
днешнитъ прошенія или протестѣ, на-  
родѣтъ ни и пакъ жѣлае, както и пѣ-  
кой нѣмъ до сега не са е отѣказѣтъ  
отъ едно спогождене честѣно и удо-  
вѣтворително, доста е само да стане  
то съ негово знаніе и въ границѣтъ  
на ферманѣтъ, на който нѣй основа-  
ваны днесъ за днесъ Екзархіѣтъ си  
и който изрѣчно ни задѣлѣжава да са  
спогодимъ съ Патриархіѣтъ; и ако то-  
ва не е было до сега, то е защото  
Патриархіѣта пърѣо и пърѣо не припо-  
знаѣше, както и днесъ еще не припо-  
знаѣа този ферманъ.

И по пѣдалече, като прогласѣ незакон-  
нитъ схѣмѣкъ, който разѣтвори еще по  
голѣмъ пропѣстъ и изгнѣди агѣтъ плѣтъ  
между насъ и нѣй и който долѣто са  
не вѣдѣне, никакѣво спогождене не е  
възможнѣ да стане.

За да стане прочѣе туй спогождене,  
потрѣбно е пърѣо и пърѣо схѣмѣната да  
са вѣдѣне, или по-добръ, Патриархіѣ-  
та да си ѣмъ земя на задъ както ѣмъ  
и прогласѣла, да припознае император-  
скѣй ферманъ и съдѣвателно да ста-  
нѣтъ истиѣнитѣ. Това сѣмъ въпросѣ по-  
ложѣнъ отъ самѣтъ работѣ и които  
никога не сѣмъ прѣставѣли отъ да не-  
интересувѣтъ кѣкто насъ, тѣй и Гърцѣтъ  
и царскѣто правѣтельство, което всѣ-  
чѣмъ си старѣа за благодѣнствіето на  
своитъ поддѣнитѣ и жѣлае мирѣтъ и  
тишѣнитъ въ Държавѣтъ си и което,  
за тѣзи послѣдѣнитѣ цѣли, прѣди арѣ-  
ме еще бѣше пѣзѣмѣло единъ комисіѣ.  
сѣмѣтонѣжъ отъ двоѣца чиновницѣ Гър-  
цѣ и двоѣца пѣкъ чиновницѣ Българѣ,  
които да разѣмѣсятъ и пѣнамѣрѣтъ сред-  
ство за спогождене между Гърцѣ и  
Българѣ. Това е всинкого което знаемъ  
нѣй за спогождѣніето. А ако речѣ-  
ната комисіѣ е была толкѣтъ дѣровѣта,  
што да е и знамѣриѣла пѣкако сред-  
ство чрезъ което и Гърцѣтъ да можѣтъ  
лесно да си отѣгѣлѣтъ оросѣтъ на схѣмъ-  
мѣтъ, и нашѣтъ законѣ желѣніѣ да са  
удѣловѣторѣтъ, тогазъ, пытамы нѣй, ше  
са отѣкаѣ ли нашѣтъ народъ отъ да  
прѣме едно такѣвъ выжѣмъ желѣніе  
отъ него спогождене, чрезъ което и  
Екзархіѣта, като ше е припозната зѣ-  
ничѣо отъ вѣнѣжѣтъ правосѣвѣжъ Чер-  
кѣжъ, че бѣде закрѣпѣна и утѣрѣдена  
на здрави основы, и гонимѣта отъ всин-  
кѣйтѣ ни народѣтъ цѣлъ ше бѣде съвѣр-  
шенно постигѣнѣтъ?

За да свѣршимъ, нѣй ше кажемъ че,  
за да стане спогождѣніето, потрѣбно е  
да останѣтъ и тѣриѣ интересѣваны стра-  
ни съгласѣны, т. е. и Българитъ и Гър-  
цѣтъ и царскѣто правѣтельство. А до  
колкого знаемъ нѣй, спорѣдъ свѣдѣ-  
ніѣта които ни са дадохъ отъ стражъ  
на самѣтъ Екзархіѣ, до който на-  
рѣчно за това са отѣсѣхмы, съгласѣ-  
ванѣето между тѣриѣ интересѣваны  
странѣ о дѣлѣтъ еще отъ да са о-  
сѣмѣствѣны; то е единъ проектъ, по-  
ложѣнъ отъ самѣтъ основѣто на на-  
шѣтъ Екзархіѣ и койго са намѣрѣны  
въ истѣто онѣй положеніе, въ което  
е былъ еще при пѣздаѣаніето на ц. фер-  
манъ за учрежденіето ѣ, т. е. има на  
сръдѣтъ дѣмѣтъ спогождене, който е  
дѣлѣтъ день може да са осѣмѣствѣа, а на  
дѣлѣтъ, сега за сега, нищо пѣма. А кѣ-  
гато екзархіѣското ни началѣсто ни утѣрѣва  
въ това, нѣй са чудимъ отъ гдѣ сѣмъ са  
изѣстѣили нашѣтъ протѣствуѣющѣ са  
Епархіѣ, че **безусѣловнѣ спогождене**  
было на прѣгѣтъ да стане, и то безъ  
тѣхѣно знаніе!

Въ прошеніята или протестѣтъ са  
казѣа, че всинко това са вършѣло  
тайно, та иска прѣемѣтъ и нѣй за ми-  
нута, че за да стане то дѣло, което  
впрѣчѣмъ е неѣвъзможнѣ да са пѣложи  
ни на единъ отъ тѣриѣ интересѣущѣ  
са страни, дѣрѣи са и отъ насъ тайно.  
Тогазъ кой е най блиско до тѣзи ра-  
ботѣ и кой най вѣрно и лесно може  
да узнае тѣзи тайнѣ? Българскѣйтѣ  
народъ има въ Екзархіѣтъ своитъ  
прѣдѣставѣтели, на които, спорѣдъ ха-  
лѣтъ си, той заплаща, и въ случай  
че о подочѣлъ пѣщо за едно такѣвъ  
нежелѣнно спогождене и са е усѣмъ-  
шилъ че може да са пѣздаѣтъ интере-  
ситъ му, не трѣбѣше ли тѣзи прѣд-  
ставѣтели, наричанѣ съвѣтницѣ, да пѣ-  
лѣзѣтъ и ясно прѣзъ печѣтътъ да ка-  
жѣтъ това което зпѣлѣтъ, што на-  
пѣлѣтъ во вѣрѣе да си земя мѣрѣкѣтъ,  
ако такѣвъ пѣщо дѣлѣтъ.

Всичко което са върши тайно, спорѣдъ  
насъ, е достѣосѣждѣтелно. Но  
както прѣехмы за минута че може Н.  
Блаженство да върши пѣщо тайно и  
съдѣвателно достѣочно за осѣждѣаніе,  
което мажѣно можѣмъ да повѣрѣвы,  
наѣмъ нека бѣде позволено да прѣемѣмъ,  
все пакъ за минута, че пѣткон отъ по-  
читаѣмытъ съвѣтницѣ сѣмъ узнали тѣзи  
тайнѣ, и че сѣмъ имѣли добриѣмѣтъ да  
ѣмъ съобщѣтъ на пѣткон отъ епархіѣтъ.  
По тогази нѣй пакъ пытамы: Защо  
това съобщѣванѣе да бѣде тайнѣмъ и  
съдѣвателно достѣосѣждѣтельнымъ о-  
бразѣмъ, а не ясно и прѣзъ печѣтътъ  
съ достѣовѣрѣнитъ нѣмъ подписѣ, или  
пѣне съ единъ циркуляръ, што и нѣй  
да го научѣтъ и упорѣдѣтъ да не ходѣ  
да са блѣска на самъ на тамъ, а да  
не може положително да узнае исти-  
нѣтъ? Но доволно за сега толкѣто.

## Английското общество.

Обществѣто (политическѣй строй)  
на Англіѣ е едно отъ нѣй-страннѣтъ  
отъ най-прѣтворѣщѣнитъ и отъ най-  
тъмнитъ общества. То е лабиринтъ, за  
изсѣловѣніето на който чѣвѣкъ трѣбѣ-  
ва да има пѣшка отъ Аріѣнна.

А това и не може да бѣде никакъ,  
защото и самѣтъ животъ на Англіѣ-  
нитѣ е испѣлненъ съ порѣзѣнитѣ кон-  
трастѣ и жѣстѣи, мажѣно, има ли  
друга дѣрѣжава на свѣтъ дѣто въ едно  
и сѣмѣното вѣрѣе феѣдалѣстическѣтъ  
благородѣства и най-широкѣта свобѣда  
на мѣсѣлѣтъ сѣмъ вѣсѣкѣны на най-  
высокѣтъ стѣпенъ свѣршенѣство и да  
стойтъ единъ до други?

Нарѣдѣтъ изѣобщѣ са прѣдѣставѣа  
прѣдъ правѣтельствѣто въ особѣнѣтъ ка-  
мерѣжъ, наричанъ **общинѣска камера**; ко-  
гато благороднитѣ и высокѣто духо-  
венѣство са прѣдѣставѣаѣтъ въ отѣлѣкъ  
камерѣжъ, наричанъ: **камера на лор-  
довѣтъ**.

Вѣй виждаѣте и отъ това само, че  
Англіѣ е страна на старѣитъ кастѣ, че  
тѣзи кастѣ сѣмъ припознѣны дѣру офи-  
ціално и че тѣ засѣдаѣватъ отѣдѣлно и  
прѣмѣшлѣватъ за благодѣнствіето на  
народѣ.

Дѣтъ главны политическѣй партіѣ раз-  
дѣлѣтъ политическѣтъ мажѣе на Бри-  
танѣскѣто царѣство. Единѣта партіѣ сѣмъ  
**Торѣитѣ**, които днесъ имѣтъ на рѣцѣтъ  
управленіето и съѣставѣаѣтъ минѣстер-  
скѣйтѣ кабинетъ и които имѣтъ кон-  
серѣватѣстѣскѣ, **пазѣдѣнитѣ** както казѣ-  
ватъ едни, а утѣрѣнѣ, както казѣватъ  
другѣ, идеи. — Вторѣта партіѣ сѣмъ:  
Вигѣтъ (вѣйгѣтъ), които днесъ съѣта-  
пѣватъ опѣзѣнитѣтъ стражъ на Ан-  
глиѣскѣй кабинетъ и които бройѣтъ въ





